

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 255.604 van 26 januari 2023
in de zaak A. 231.163/VII-41.464**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Dominique Andrien en Justine Braun
 kantoor houdend te 4000 Luik
 Mont Saint Martin 22
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39
alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 2 juli 2020, strekt tot de cassatie van arrest nr. 236.166 van 28 mei 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 13.947 van 23 september 2020.

Verzoekster heeft een toelichtende memorie ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 september 2022.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Meral Kalin, die *loco* advocaten Dominique Andrien en Justine Braun verschijnt voor verzoekster, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster dient op 4 maart 2016 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) beslist op 15 maart 2018 dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend en niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming.

Verzoekster tekent tegen de voornoemde beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze laatste verwierpt het beroep met een arrest van 15 oktober 2018.

3.2. Verzoekster dient op 28 maart 2019 een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart dit verzoek niet-ontvankelijk met een beslissing van 9 augustus 2019 (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Op 30 augustus 2019 tekent verzoekster tegen deze laatste beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt het beroep met een arrest van 28 mei 2020. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoekster werpt in een enig middel, dat zij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950, (hierna: EVRM), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 20 en 46 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming’, van artikel 13 van de Grondwet, van de artikelen 39/2, 39/57, 39/65, 39/76, 48/3, 48/4 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet) en van het recht van verdediging.

Verzoekster merkt op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep niet-ontvankelijk verklaart omdat het is ingediend na het verstrijken van de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet

voorgeschreven termijn van 10 dagen, namelijk omdat de aanvankelijk bestreden beslissing met een brief van 9 augustus 2014 ter kennis is gebracht van verzoekster en de beroepstermijn is ingegaan op 14 augustus 2019 en derhalve is verstreken op 23 augustus 2019 om middernacht.

Verzoekster voert aan dat zij volgens het bestreden arrest op de dag waarop zij kennis kon nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing drie werkdagen had om binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet voorziene termijn beroep aan te tekenen en dat zij volgens het bestreden arrest redelijkerwijze beroep kon instellen binnen deze termijn, die enkel kan worden gemilderd door overmacht en die van openbare orde is. Verzoekster acht ook de eerbiediging van het recht van verdediging van openbare orde en zij wijst op artikel 13 van de Grondwet, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en op artikel 46 van richtlijn 2011/95 en considerans 25 bij die richtlijn. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft al geoordeeld dat een beroepstermijn van 10 dagen onvoldoende is als de betrokkene niet reeds door een advocaat werd vertegenwoordigd in eerste aanleg en het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 20 oktober 2016 in de zaak C-429/15, Danqua tegen Ierland, geoordeeld dat een beroepstermijn van 15 werkdagen, gelet op de omstandigheden, onvoldoende zou kunnen blijken. Deze laatste zaak betrof de termijn voor het indienen van een verzoek om subsidiaire bescherming na de afwijzing van een asielaanvraag, doch verzoekster acht de gevolgde redenering *a fortiori* van toepassing op het instellen van een beroep tegen dergelijke afwijzing, hetgeen ingewikkelder is dan het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

Verzoekster acht de termijn, ruim onder de 15 werkdagen, kennelijk onredelijk en buitengewoon moeilijk in het licht van het recht op een doeltreffende voorziening in rechte vermits zij geen “ontvangst” [lees: opvang] geniet tijdens het onderzoek van haar volgend verzoek om internationale bescherming, haar gekozen woonplaats wordt verondersteld op de zetel van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te zijn en de

kennisgeving per post dus niet op haar verblijfplaats gebeurt, zij geen materiële of financiële bijstand krijgt om zich naar het commissariaat-generaal te begeven, noch enige sociale of juridische bijstand, verzoeksters advocaat niet aanwezig was tijdens het gehoor voordat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen en verzoeksters huidige advocaat niet degene is die haar heeft bijgestaan tijdens de vorige asielaanvraag. Verzoekster beschouwt de overweging in het bestreden arrest dat alleen overmacht het afzien van de voorgeschreven termijn kan rechtvaardigen niet als een antwoord op haar kritiek. Zij begrijpt niet hoe een termijn van 10 dagen vanaf de datum van de kennisgeving, en niet vanaf de feitelijke kennisname, het recht van verdediging respecteert, temeer daar de *supra* uiteengezette omstandigheden een situatie van overmacht vormen die voor verzoekster een onoverkomelijke belemmering vormt om haar beroep binnen de wettelijke termijn in te stellen.

Tot slot verwijst verzoekster naar een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie, gesteld met 's Raad arrest nr. 245.266 van 1 augustus 2019 in een vergelijkbare zaak.

5. Ter terechtzitting wijst verzoekster nog op het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 9 september 2020 in de zaak C-651/19, JP tegen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en op 's Raads arresten nr. 252.042 en 252.043 van 4 november 2021, waaraan zij haar situatie nader toetst.

Beoordeling

Ontvankelijkheid van het middel

6. Artikel 6 van het EVRM is niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zodat verzoekster te dezen niet op ontvankelijke wijze een schending ervan kan invoeren.

Een schending van artikel 13 van het EVRM kan niet op zichzelf worden ingeroepen, maar moet steeds samen met de schending van andere door het verdrag beschermde rechten en vrijheden worden opgeworpen. Te dezen roept verzoekster enkel een schending in van artikel 6 van het EVRM. Nu het middel wat deze laatste verdragsbepaling betreft niet-ontvankelijk is, kan verzoekster zich niet op ontvankelijke wijze beroepen op een schending van artikel 13 van het EVRM.

7. Verzoekster geeft nergens aan op welke wijze artikel 20 van richtlijn 2011/95 zou zijn geschonden met het bestreden arrest. Er bestaat geen artikel 46 van richtlijn 2011/95.

Waar verzoekster in de uiteenzetting van het middel refereert aan considerans 25 en de artikelen 20 en 46 van de “procedure richtlijn”, blijkt zij richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de raad van 26 juni 2013 ‘betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)’ (hierna: richtlijn 2013/32) te bedoelen.

8. Verzoekster betwist de motivering van het bestreden arrest inhoudelijk, zonder uiteen te zetten op welke wijze de in artikel 39/65 van de vreemdelingenwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste zou zijn geschonden.

Verzoekster zet in het verzoekschrift tot cassatie ook niet uiteen op welke wijze de artikelen 39/2, 48/3, 48/4 en 57/6 van de vreemdelingenwet zouden zijn geschonden met het bestreden arrest.

9. Het enige middel is in de aangegeven mate niet-ontvankelijk.

Gegrontheid van het middel

10. Met betrekking tot de voorgehouden schending van het recht van verdediging, het recht op een doeltreffende voorziening in rechte, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de artikelen 20 en 46 van richtlijn 2013/32 argumenteert verzoekster dat zij volgens het bestreden arrest drie werkdagen had op de dag waarop zij kennis kon nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing om binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet voorgeschreven termijn beroep aan te tekenen tegen die beslissing en dat zij volgens het bestreden arrest redelijkerwijze beroep kon instellen binnen deze termijn.

Dergelijke passage komt niet voor in het bestreden arrest zodat verzoeksters argumentatie in die mate op een verkeerde lezing van dat arrest is gesteund. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt wel vast “dat, zoals ook aangegeven door de verzoekende partij, blijkt de zich in het administratief dossier bevindende lijst van aangetekende zendingen, die door de Post werd afgestempeld [...], de bestreden beslissing op 9 augustus 2019 bij aangetekende brief werd verstuurd naar de door verzoekende partij recentst gekozen woonplaats [...], zijnde het CGVS ‘E. Blerotstraat 39 – 1070 Brussel’” en hij benadrukt “dat het de verantwoordelijkheid is van verzoekende partij om, daar zij woonplaatskeuze gedaan heeft op het adres van het Commissariaat-generaal, tijdig na te gaan of er voor haar correspondentie is toegekomen”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgt dat de in artikel 39/57, § 1, van de vreemdelingenwet vervatte termijn van openbare orde is en strikt moet worden toegepast, dat dit enkel kan worden gemilderd door overmacht, dat *in casu* duidelijk geen sprake is van overmacht en dat het verzoekschrift tot beroep, verstuurd met een aangetekende brief van 30 augustus 2019, buiten de wettelijke termijn is ingediend.

11. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 9 september 2020 in de zaak C-651/19, JP tegen de commissaris-generaal voor

de vluchtelingen en de staatlozen, (hierna: het arrest van 9 september 2020) als volgt geantwoord op een door de Raad van State gestelde prejudiciële vraag:

“Artikel 46 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, gelezen tegen de achtergrond van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat het niet in de weg staat aan een nationale regeling van een lidstaat die voor het beroep tegen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming voorziet in een vervaltermijn van tien dagen – feest- en vrije dagen inbegrepen – na de kennisgeving van deze beslissing, ook wanneer de betrokken verzoeker in deze lidstaat geen woonplaats heeft gekozen en de kennisgeving geschiedt aan de zetel van de nationale autoriteit die bevoegd is voor de behandeling van deze verzoeken, op voorwaarde dat, ten eerste, deze verzoekers ervan op de hoogte worden gebracht dat zij, bij gebreke van woonplaatskeuze met het oog op de kennisgeving van de beslissing over hun verzoek, zullen worden geacht hiertoe woonplaats te hebben gekozen op de zetel van deze nationale autoriteit, ten tweede, de voorwaarden voor de toegang van deze verzoekers tot deze zetel de ontvangst van de hen betreffende beslissingen niet uiterst moeilijk maken, ten derde, wordt verzekerd dat aanvragers van internationale bescherming binnen deze termijn daadwerkelijke toegang hebben tot de procedurele waarborgen die het Unierecht hun toekent, en, ten vierde, het gelijkwaardigheidsbeginsel wordt geëerbiedigd. Het staat aan de verwijzende rechter om na te gaan of de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale regeling aan deze vereisten voldoet.”

12. Uit het bestreden arrest blijkt, hetgeen niet wordt betwist, dat te dezen de in artikel 39/57, § 1, van de vreemdelingenwet bedoelde beroepstermijn van 10 dagen gold. Er blijkt eveneens uit dat verzoekster woonplaatskeuze heeft gedaan op de zetel van het commissariaat-generaal. Het gaat derhalve om de situatie die het Hof van Justitie van de Europese Unie met zijn arrest van 9 september 2020 heeft beoordeeld.

Verzoekster blijkt ontegensprekelijk op de hoogte te zijn van de woonplaatskeuze op het commissariaat-generaal. In het bestreden arrest wordt immers vastgesteld dat zij woonplaatskeuze heeft gedaan op dat adres en dat het desbetreffende stuk zich in het administratief dossier bevindt. Verzoekster voert aan dat zij geen bijstand kreeg om zich naar de zetel van het

commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te begeven doch zij maakt met deze algemene opmerking niet aannemelijk dat de toegangsvoorwaarden tot deze zetel de ontvangst van de aanvankelijk bestreden beslissing voor haar uiterst moeilijk maken. Verzoekster verschaft niet de minste concrete informatie om haar kritiek te staven. Verzoekster voert aan dat zij niet beschikte over enige juridische bijstand, dat haar raadsman niet aanwezig was tijdens het gehoor op het commissariaat-generaal (lees: op de dienst Vreemdelingenzaken) en dat zij thans een andere raadsman heeft dan degene die haar tijdens de eerste asielaanvraag bijstond. Nu verzoekster niet aantoont ten tijde van het voormelde gehoor bijstand van een advocaat te hebben gevraagd, hoewel zij over die bijstand beschikte bij de behandeling van haar eerste asielaanvraag en zij ook recht had op juridische bijstand bij de behandeling van haar volgend verzoek om internationale bescherming, blijkt niet dat verzoekster de mogelijkheid werd ontzegd tot kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging, alsook toegang tot een juridisch adviseur. Dit is des te meer het geval nu verzoekster haar volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 28 maart 2019, zij werd gehoord op 16 juli 2019 en de aanvankelijk bestreden beslissing pas werd genomen op 9 augustus 2019. Dit tijdsverloop verschaftte haar de mogelijkheid tijdig een (andere) raadsman te raadplegen en er blijkt uit geen enkel element dat haar dit onmogelijk werd gemaakt. Tot slot toont verzoekster geen schending van het gelijkwaardigheidsbeginsel aan vermits de aanvankelijk bestreden beslissing een beslissing is die ter kennis van de betrokkene moet worden gebracht en de kennisgeving van dergelijke beslissing kan geschieden op de gekozen woonplaats, hetgeen niet enkel geldt in asielzaken.

13. In de mate dat verzoekster nog verwijst naar 's Raads arresten nr. 252.042 en 252.043 van 4 november 2021, dient te worden opgemerkt dat in die zaken andere feitelijke omstandigheden werden vastgesteld, met name dat de vreemdeling in een gesloten centrum verbleef.

Verzoeksters verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 20 oktober 2016 in de zaak C-429/15, Danqua tegen

Ierland, is evenmin dienstig. Deze zaak betrof immers nog de termijn voor het indienen van een verzoek om subsidiaire bescherming na de afwijzing van een asielaanvraag, terwijl inmiddels ieder verzoek om internationale bescherming zowel geldt voor de erkenning als vluchteling als voor het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus. Bovendien heeft het standpunt van het Hof van Justitie in zijn arrest van 9 september 2020 net wel betrekking op situaties als de thans voorliggende zaak.

14. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster geen schending aantoont van artikel 47 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 20 of artikel 46 van richtlijn 2013/32, of van het recht van verdediging, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 9 september 2020. Er blijkt ook uit dat met het bestreden arrest geen afbreuk wordt gedaan aan het door artikel 13 van de Grondwet gewaarborgde recht op toegang tot de rechter.

Conclusie

15. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zesentwintig januari tweeduizend drieëntwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams